

Передплата

«РУСЛАН» вносить:
в Австрії:

за цілий рік . . . 30 кор.
за пів року . . . 10 кор.
за чверть року . . . 5 кор.
за місяць . . . 1-70 кор.

За границею:

за цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
за пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Поодиноке число по 10 сот.

РУСЛАН

«Виреш ми очі і душу ми виреш: а не возьмеш мпlosti і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дні
крім неділі і руских свят
о 5^{1/2} год. пополудні.

Редакція, адміністрація і
експедиція «Руслана» під
ч. 1. пл. Дембровського (Хорун-
щини). Експедиція місцева
в Агенції Соколовського в
пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає слідше
напереді застережене. —
Рекламації неопечатаніє
вільні від порта. — Оголо-
шеня звичайні приймають-
ся по ціні 20 с. від стріч-
ки, а в «Надслани» 40 с.
від стрічки. Подяки і при-
ватні донесеня по 30 сот.
від стрічки.

Україна а Галичина й Буковина.

(Дальше).

Історичні й інші обставини спричинили, що поодинокі землі України-Руси мають свої окремішності в житю, в мові і в усяких обставинах. Отсе все проявляло ся і буде проявляти ся й опісля також в письменстві й в літературній мові. Одначе все те не може і не повинно бути перепонуою тої спільности, єдности й одноцілости українсько-руського письменства й мови, як нпр. і в трьох частинах колишньої Польщі, в Познанщині в Галичині і Конгресівці при всіх окремішностях і ріжницях є почуте і свідомість сеї одноцілости польського письменства. Треба лише почекати і піддержувати все те, що нас єднає, а не висувати наперед те, що нас може роз'єднювати або ділити.

Тимто мусимо вважати непорядними, а навіть шкідливими замахання деяких зневірливих людей, що з першим заранем волі на Україні махнули вже були рукою на Галичину й Буковину задля деяких не зовсім відрадних тут відносин і в своїй зневірі оглядали ся вже за иншим полем діяльности. Се як раз було би ослабленям звязий України а Галичиною й Буковиною і відбило би

ся шкідливо не лише на дальшій долі Галичини й Буковини, але й України.

При всіх трудностях і при всіх перепонах, які стрічає ще розвиток рускої народности в Галичині і Буковині, маємо всеж таки тут запоручені основними законами свободи, наша мова має вхід до всіх шкіл від найнижших до найвищих, в церкві, в уряді і в прилюднім житю, а се дає сю спромогу і нагоду до єї розвитку в ріжних напрямках і на всіх областях житя. Тимчасом на Україні всего того тільки що добивають ся і сподівають ся. Тимто справедливо далекоглядні і визначні мужі України бачили в Галичині український Піємонт, хоч не в зовсім тотожнім розуміню. Оснований тут осередок для українсько-руської літератури й науки, Наук. Товариство ім Шевченка, має і повинен бути тим духовим сполучником поміж розділеним кордоном українсько-руськими землями, а хоч би на Україні настала повна конституційна воля, чого ми всі певно із щирого серця як найскорше їй бажаємо, то й тоді не тільки нема потреби гасити сего огнища, або переносити его звідсіля деінде, а навпаки навіть тоді повинна Україна пособляти своїми силами дальшому розвитку й розростови сего Товариства, яке має далекосяглу і многоважну задачу яко забороло укра-

їнсько-руської мови й науки на західних окраїнах нашої землі.

Окрім того при всій малочисленности нашого населеня в Галичині й Буковині, при всім убожестві наших тутешних національно-культурних засобів має Галичина й Буковина дещо й такого, що й Україна може і повинна з хісною для свого національно-культурного розвитку присвоїти так як ми не одно присвоїли і присвоюємо з тамошних засобів. Отже такий погляд, що український нарід і українська суспільність не приймає «галичанщини», що все доси тут у нас вироблене не може бути пригідне для України, а має бути вироблене наново, на чьсто українській основі, є не лише вельми тісний і шкідний, але й стає в суперечности з історією всякого культурного розвитку. Культурний розвиток і поступ повинен іменно користувати ся всякими придбаннями хоч би як они були дрібні, бож культура як велика будівля виростає з тих цеглок, які складають помалу віками цілі покоління. Визначні українські письменники, котрі мали нагоду частійше бувати в Галичині й Буковині, признавали се, що й нашими засобами можна Українцям покористувати ся і дійсно ними користували ся. Тимто треба в інтересі успішного національно-культурного роз-

Ярослав Гординський.

У Різдвяну ніч.

І я мав сьвятий вечір.

На дворі вила занеруха і біла страшеним вихром об віконця моєї хатини, що так і стрясала ся уся під його напором. Мені здавало ся, що мій домок є маленьким суденцем на розбурханому океані темряви, що раз у раз заливає його своїми чорними філями і ось-ось роздавить.

Я ходив по кімнаті рівним, міровим кроком — ходив від стіни до стіни. Мої уста затиснули ся сильно, а очі вдивили ся уперто в землю — так уперто, начеб хотіли втолочити в тую глиняну долівку ціле моє бєство. У сьому погляді находив я якусь дивну приємність — ні, не приємність, а відраду.

— «Ах, як то добре було би не думати нічого — маячило мені в голові — не чути нічого кругом себе».

І я старав ся не думати нічого, а гадки, які приходили мені до голови, заглушував тим міровим ходом. І як гарно

було мені з тим, бо я хоч не відчував сього, що дієть ся кругом мене.

Тихий спів, що роздає ся із темного кутка коло печі, збудив мене з тупої задуми.

Я пристанув. Мимоволі вслухував ся я з разу в мєльодию, не здаючи собі навіть справи а сього, що чую.

Та поволи зачала вертати мені свідомість. Так; то співає Мариня, моя дочка — співає коляду. Видно, хтось мусів їй сказати, що нині сьвятий вечір. А воно, маленьке, не розуміє очевидно цілої грози сьвого положеня — колядує собі.

Коляда... сьвятий вечір...

Я почув нараз, що в грудях стає мені душно, а за горло стискає якась тяжка сила. Ах, то певно сей спів давить мене так!

— «Тихо, Маринка! — воркнув я злісно.

Спів урвав ся, а мені здало ся, що я знайшов ся у якомусь страшному льоху.

І справді, чим ріжнить ся похмура буда — моя хатина — від тюремних

льохів? По ослизливих стінах спливає річками вогкість і замерзає у вибоях долівки. Так дивно відбивають тії замерзлі калюжі у блідому сьвітлі каганчика. Яке ту вогке зимно! Се дуже пошкодить їй... Вона! Моя жінка!

Я так не хотів думати про неї. Всіми силами боров ся я проти сеї мисли. Але я мусів вкінці згадати її. Похмурим зором глянув я на місце, де вона була.

На старім, до половини поломаному тапчані, на одробині солімки, прикрита якимось рядном лежала моя жінка горниць. Її лице було такє біле — такє біле, що аж відбивало ярко і від тої подушки, що вона мала під головою і навіть від стін. Груди в неї підносили ся тяжко, а храпливий стогін видобував ся місто кожного віддиху.

Я дивив ся на неї без слова. Тільки чую, як кров зачинає мені бити всіми живчиками, аж стукотить о скрань, і груди віддихають уриваним, скорим віддихом. А п'ястуди затиснули ся так сильно, що аж пальці впили ся в долоні... Не можу глядіти на се... Мене огортає лють...

В мене нині сьвятий вечір, а я му-

виту всієї України-Руси залишити всякі змагання і поклики до відокремлення, а розбуджувати і піддержувати почуття і свідомість національної і мовної спільності різних частин України-Руси. Історичний розвиток старинної Русі вказує на те, що при всій окремішності поодиноких земель федеративний засновок піддержував зв'язь тих частин, а побіч Києва, матери руских міст, визначну роль відгравали Галич, Володимир, Чернігів і т. д. Чому ж би й нині навіть побіч історичного осередка старинного Києва, не мали остати важними осередками в Галичині Львів, на Буковині Чернівці, в Задніпринщині Харків і т. д.

(Конець буде).

Г е в р е к а !

Орган подоляків *Gazeta narodowa*, яка стільки гамору робила задля удареження виборчої реформи, що аж посунула ся до погроз против намісника і маршалка краю, — найшла тепер вже антитум на небезпечні наслідки загального права голосованя. Щасливим винахідником того средства на знеутралізоване убийчої для подільської шляхти нової ординації є *gente Ruthenus* п. Теофіл Мерунович, який «коротко кажучи» — пропонує таке:

«Маємо тепер — каже — клясові сторонництва: шляхоцке, хлопецке і міщанське, колиж загальне голосоване сего поділу не знає і не признає. Всіх без різниці, хтонебудь покінчив 24 літ, оно вкидає в одну виборчу урну. Нова виборча ординація задержує еще тільки — і то досить непевно, розділ населеня і мандатів на міські і сільські, іменно для Галичини становить 32 міських і 74 сільських мандатів. Тож тепер є найвідповіднійша хвиля, щоби на місце дотеперішних, по троха пережитих сторонництв, зложених з сільських кругів, утворити одну могутну політичну організацію се-

лян, обіймаючу так великих, як і малих хліборобів, щоби утворити аграрне сторонництво.

Те саме стоїть тепер на дневнім порядку в Чехах. Там такий отвертий ум, яким є князь Фридрих Шварценберг, станув на чолі акції, зміряючої до втвореня чеського народного сторонництва аграрників. І чим ближе до виборів, тим яснійше виступає на яву ся ідея: З початку повставали під фірмою «аграрних союзів» хлопські організації, потім велика земска власність відслонила шелом яко властивий протектор і організатор сего руху, відтак досвідні мужі, входячі в склад староческого сторонництва зголосили також своє пристуєленє до аграрників, — так, що вкінці і молодочехи, видячи, що зростаюча з кожним днем могутність аграрників стає для їх дотеперішної переваги в народі в найвишнім степені грізною, думають вже про капітуляцію. Зрозуміли они, що аграрники в отвертій борбі можуть їх розбити в ристіч, можуть їх прямо змести з політичного овиду. Тож воліють оминати сю борбу і шукають дороги до компромісу з аграрниками. Під кличем концентрації народових сторонництв приготовують ся тепер в Чехах і на Мораві до зєдненя аграрників, репрезентуючих велику і малу власність, старочехів і молодочехів в одну велику народну армію під зверхним проводом аграрників.

Наслідуймо сей розумний примір тяжко досвідченого побратимчого народу. Супротив зближаючої ся шаленої метелиці (!) передвиборчих борб, організуймо ся не тільки для самої борби, але і для праці; нехай і у нас повстане велике аграрне сторонництво, в яким було би місце для хлопів і для шляхтичів, для Поляків і для Русинів.

Автор відкликуючи ся на Чехів, забув на одну важну обставину, що гр. Шварценберг, мимо свого німецького імени і знімчених предків, привернув ся, як і иншої богато чеської шляхти, до чеського

народа і разом з ним організують сторонництво для злуки всіх народних сил; а п. Мерунович натомість, хотяй Русин з роду і попович, перейшов у польський табор. Колиб плян п. Меруновича міг би видержати бодай яке-таке порівнанє з чеською аграрною партією, то перше мусіла би ся шляхта, що від столітій живе між руским народом і з праці єго рук, почувати ся з тим людом одною народною цілиною. Але що се по тих панах не покаже ся, то і відзив п. Меруновича треба вважати тільки хитрим упозорованєм наміреного подільськими панами загарбаня руских мандатів...

З державної ради.

Палата послів радила ві второк над наглим внесенєм пос. Лскера в справі посольської ненарушимости. По умотивованю внескодавця приходить до голосу пос. Сobotка і виступає проти наглости внесеня, критикуючи правительственне предложене, котре по єго думці полишає самоволі більшости, чи невідгідні їй члени палати послів мають бути видані судови, чи ні. Пос. Сильвестер промовляє за внесенєм. Пос. Пернерсторфер є за реформою справи посольської ненарушимости, однак заявляє ся проти наглого трактованя сеї справи, бож тут иде о дрібний тенденційний закон. Красше переведе сю реформу нова палата. Мимо того палата послів ухвалила наглість внесеня 108 голосами проти 28 і приступила до нарад над сим проєктом закона. Референт Грабмаєр жаліє, що палата не приступила вперед до нарад над звітом конституційної комісії о 76 розпорядках виданих на основі § 14. Бєсідник рішучо виступає проти становища пос. Сobotки, будьто би закон стремів до зменшеня значіня посольської палати. Свободи парламенту не треба мішати з свободою послів до сповнюваня переступств. Вправді нинішній проєкт не розв'язує справи по-

шу дивити ся, як жінка вмирає. Може була би для неї поміч, та в мене — не сила нести їй тую поміч. На моїх устах тільки проклін.

Проклін їм — їм — не хочу й вимовити їм імени.

«Вони» тепер певно в теплих, блискучих сальонах заїдають вишукані страви та співають захриплими від дорогих вин голосами коляди, а я — — — А моя дитина не сьміє і за печию ворохнути ся, бо її батько у скаженій люто-сти... А моя жінка ось-ось догаряє... Цур їм — тим панським сальонам!...

Я певно не проміняв би за них тої чудової сьвятої вечері, яку я мав у своїй бідній хатині ще хочби й тамтого року. З якою усьмішкою принесла мені тоді жінка несподіваний дарунок — таку гарну, нову, теплу шапку... А які чудові страви!...

Та що я вигадую! Як я сьмів тепер подумати про се?!... Я бавлю ся веселими гадками, а вона може вже й скінчила.

Ні... Ще чути її віддих...

Ах, ті там — з гори!

І я і моя жінка працювали тільки

літ на них. Нам завдячували вони своє поведженє у фабриці. Так щож! Пан директор ненавиділи нас, бо ми за горді — не слухали з належною покорою його лайок... Тепер вони не хочуть про нас і чути... А через що вмирає моя жінка? Машина пірвала її в їх фабриці — їх машина. Жінка занедужала від того — пан директор сказали, що вона удає, щоби фабрика заплатила їй за біль. А коли я обурич ся, вони відправили її... Не змогли просьби, представленя — сказали, що їх не обходить нічого. Відправили її й не дали ніякого обезпеченя. Я говорив їм, що мої діти помруть із голоду — відповіли, що їм се не в голові... Я звистив їм, що вже двоє дітей померло — вони здвигнули тільки раменами... Я запізвав їх перед суд — та тільки знищив себе до останку; вони ниграли. Тоді я подякував їм за службу; відповіли, що я ще попрошу їх о неї... І чи я знаю? Може і так треба буде зробити... Бо вже звиж рік не маю постійної роботи, вмерла ще одна дитина з голоду, а жінка без лікаря гине... і Мариня не видержить відай довго. Із вигідного мешканя перене-

сли ся ми сюди, до сеї нори. Я мусів стати денним зарібником, простим робітником — змозолив свої руки. І щож?... Думав, що виживлю родину, а тепер бачу не сила. Я маю троха школи, я неспосібний на денного робітника, шкільне жите вбило в мене фізичну силу...

Ненавиджу їх, а підю просити. Таж годі дозволити жінці згинуті без помочи. Підю їх просити.

Ха! ха! ха! Чую, як у мойому серці щось наче накипає й ширить по всій мойій груди. Прийду я до директора фабрики й поклоню ся низенько. Я — йому!... І чим же я нижший від нього? Шкози?... Він не має певно й таких шкіл, як я... Та правда! Я тепер денний зарібник. Він вигнав мене, а я маю родину... Отже поклоню ся йому низенько й скажу покірним — покірним голосом:

«Ви вбили мені трое дітей, вбили жінку, а я хочу вам служити».

Зроблю се, зроблю — для моєї жінки. Коби тільки жила!

Боже мій! Від коли ми пібрали ся не зазнала вона від мене ласкавого слова

сольської ненарушимости, однак комісія не вважала можливим розглянути в останній хвилі усі подробиці цієї справи. Референт просить вкінці о прийнятті предложення. др. Старжинський заявляє, що польське коло годить ся на внесення комісії. По довшій дискусії приступлено до голосовання. Принято внесення пос. Пергеля о відісланні проєкту назад до комісії з тим, щоби до 8 днів предложила звіт. Опісля прийнято внесення о похатництві зі змінами починеними в палаті панів.

В середу рада палата над наглим внесенням в справі нечесної конкуренції. По довшій розправі ухвалено наглість, а що до самого проєкту деякі бесідники ждали повернення його назад до комісії, виказуючи різні браки і люки в предложеню. Однак по покінченю горячої подібною дебата ухвалено закон в другім і третім читаню. На сїм замкнено засіданє.

На дневнім порядку нинішнього, четвергового засідання знаходиться зміна промислового закону.

Н О В И Н К И.

— Календар. В п'ятницю: руско-кат.: Навеч. Бог., Теоп.; римо-кат.: Приска. — В суботу: руско-кат.: *Богоявленє Госп.*; римо-кат.: Фердинанда.

— Про духовну семінарію в Станиславові доносять, що правильна наука в ній почала ся в середу. Торжественне отворенє відбуде ся пізнійше. В семінарії перебуває поки що 19 питомців, а кількох ще прийде по зложеню іспитів. Ректором семінарії є о. вромонах Броним Ломницький, а тимчасовими учителями та префектами стали іменовані о. др. Твт Галушинський і о. Амврозій Редкевич.

А вона була все така тиха й добра. Чи я не любив її? Ні, я любив її завжди дуже, але ті злидні вбивали мою любов.

І тепер чи я маю час любити її? Вона лежить тяжко недужа, а я не можу помочти їй, у моїй груді пекло... а я маю любити її?... Ні... ні!... Я люблю її, але чому я не можу помочти їй?...

Чую, що я повинен заплакати в сій хвилі, але чомусь ті сльози не приходять... Де вони?... Бачу їх, почувую, як поводи розпливають ся по цілому моєму нутрі та розривають його... Ох, колиб я міг заплакати!...

Отвиряю широко очі, стараю ся витиснути з них сльози, але їх не має, мої очі сухі. Закаменіли сльози й залигли ціле моє єство... — В очах темніє мені — — я паду в якусь незмірну пропасть...

Яке чудове почутє летіти в безконачности. Над тобою порожня, під тобою порожня, кругом тебе порожня. Серце не б'ять ся, гадка улетіла...

«Тату! Тату!» — чую нараз у теминосній далечі.

(Конець буде).

— **Нова руске товариство.** Намісництво затвердило уже статути товариства руских слуг і зарібників „Сила“ у Львові, котрого цілю є просвітне піднесенє руских слуг і зарібників у Львові і в краю, розбуджуванє між ними солідарности і товариського житя і несенє їм матеріальної помочи на случай недостачі праці, недуги або смерті. Комітет оснудателів повідомляє отсим усіх, котрим лежить на серці доля сеї верстви народа, що конституючі зборя сего товариства відбудуть ся дня 20. січня с. р. (в неділю) о 5. год. по полудни в салі львівського „Сокола“ (ул. Руска, ч. 20. в будинку „Двістра“), та просить Русинів, особливо львівську інтелігенцію, щоби зволили повідомити об сїм занятях у них слуг і зарібників, з котрих не всі будуть мати нагоду читати се оновіщенє. За Комітет: *В. Нагірний, Ю. Ловицький, І. Стець.*

— **Хор львівського „Сокола“** буде обходити рускі дома зі щедрівкою через три найближші вечері. Коляда призначена на будову сокільні. Гаразді! — *Комітет будови дому „Сокола“.*

— **Пожарні філії львівського „Сокола“** завязано в Олексичах, Синевідеку, нижнім, Корчині шляхоцкім і Лисятичах, стрійського повіта та в Рошневі, товмацького повіта. Статути вже затвердило намісництво.

— **Тов-о українських наукових викладів ім. Петра Могили** завязало ся у Львові і має на меті організувати популярно-наукові виклади у Львові і на провінціі. Статут товариства вже затверджений намісництвом, а небавом відбудуть ся его перші загальні збори.

— **Збори філії Рус. Тов-а педагогічного о Тернополі** відбудуть ся дня 1. лютого н. с. (в п'ятницю) 1907 з отсим порядком дневним: 1) Звіт з діяльности за минувший рік. 2) Вибір Виділу на слідуєчий рік. 3) Інтерв'яції і внески членів. Місце зборів: саяя тов-а „Руска Бесіда“ в домі повіт. кредит. товариства. За виділ: *Евг. Мандичевский*, секретар.

— **Посвяченє „Народного Дому“ в Перемишлянах** відбуде ся днє 24. с. м. Торжество розпочнєть о год. 9-ій рано богослуженєм з проповідію а відтак по довершеню посвяченя дому, відбуде ся о год. 11-ій академія. Дальше вечером о годині 7-ій — концерт перемишляньського Бояна і забава з танцями. На се народнє торжество заповідають численну участь також і з дальших сторін. Окремі запрошеня розсилає вже місцевий комітет а хто через ошибку не одержав би, зволить звернути ся письменно до канцелярії „Народного Дому“ в Перемишлянах. Будинок сеї, куплений в 1906. році, стоїть при гостиниці, коло церкви. В ній містять ся велика саяя, пригідна на збори, бюра кредитового товариства та чиншові помешканя.

— **Демонстрація в рускім театрі в Дрогобичі.** Театр грав в суботу штуку Запольської з жидівського житя „Малку Шварценкоф“. Дрогобичкі сивісти почули ся обиджені деякими зворотами з тої штуки і на взорець львівських соціялістів устроїли в театрі бучу, а потім вибили шибі в театральній салі. Публика наполохана каміннями утїкла з представлєня, якого не доведено до кінця.

— **З львівського університету.** Іматрикуляція студентів, які не ставали до грудневої іматрикуляції, відбуде ся дня 24. с. м. о 9. год. перед полуднем. Виклади в тім дні почнуть ся в головнім будинку університету аж о 11. годині.

— **Тов. „Руска захоронка“ у Львові** устроєє в суботу дня 2. лютого с. р. в салі „Народного Дому“ великі вечерніці з танцями, на котрі має честь запросити сею дорогою всіх тих членів рускої інтелігенції місцевої і з околиці, котрим з причини браку адрес не можна було вислати поіменних запрошенєв. З огляду на то, що Товариство наше виховує ськи найбіднійших руских дітєв, яким на-

кше грозить винародовленє, отже сповняє місію високо патріотичну і гуманітарну, має видіти надію, що руска суспільність підпре змаганє Товариства численною участію в сїх вечерніцях, або надсиланєм ласкавих датків на руки одної з підписаних. За Виділ: *М. Сембратовичева*, ул. П. Скарги, ч. 6. *О. Лукаківска*, ул. Крижова 34.

— **Віче в Немирові,** равського повіта, скликає виділ „Равської Рускої Ради“ на день 21. с. м. о 12. год. в полудне. На дневнім порядку будуть реферати про політичне, економічне і просвітно-шкільне положенє Русинів і про виборче право.

— **Четверта часопись польска** має почати виходити небавом в Курітибі — як пише — „Gaz. Polska w Brazylji“. Доси мають паранські Поляки свої три часописи, а се: „Gazeta Polska w Brazylji“, виходить 14-ий рік (раз в тиждень), дальше тижневник „Rodzina Polska“ — видає п. Леон Белецкі, б. купець з Варшави, а вкінці тижневник „Polak w Brazylji“, який видає п. К. Варшаловский, молодий дідич з херсонської губернії. Четверту часопись польску має видавати п. І. Гемпель. Видавець п. Белецкий пише, що в перших двох роках мусів ше докладати до видавництва, але оно тепер вже зовсім оплачує ся.

А наші Русини що? Може ледви за пів року будуть мати трохи руских черенок друкарських, які замовили тепер в Европі за 650 К. Ми трохи за мало дбаємо о свій інтерес народний, хоч на наше частинне оправданє можемо сказати, що не тяжко є польським панам запомагати польську літературу і культуру не лиш тут але хотьби й за морем, бо на руских землях працюють скрізь аж по Дніпро рускі селяни на ланах двірських, відки бере силу свою польска інтелігенція і може запомагати своєю працею і навіть грішми польську культуру скрізь по сьвітї. Так присудила була доси історична доля. Але тепер вже йде час, що сила і праця організаційна йде з долу з люди, з демосу і тими дрібними складками того бідного але численного демосу починає двигатись упавший нарід, занепаваша культура. Тож працюймо і „горі імїєм серця“.

— **З Бережан** доносять нам: На дохід фонду на петяції в справі основаня української гімназії в Бережанах, відбуде ся в салі „Надії“ в суботу дня 19. січня б. р. забава з танцями. Початок о 8. год. вечером. Буфет у власнім заряді. Вступ від особи 60 с. — За комітет: *Гриць Косак, Микола Чайківский, Омелян Бачинський.*

— **Товариство Руский жіночий кружок в Коломиї** отворило з днєм 10. грудня 1906. дешеву кухню для бідної шкільної молодіжи, де за дуже малою оплатою (16 с) або цілком даром отримують ученики обід зложеної з росолу, мяса і ярини. Признаючи конечність і хосенність такої інституції, поспішила коломийска жертволюбива інтелігенція радо з своєю помочію складаючи на сю ціль 35231 К. Розуміє ся, що коломийска інтелігенція і на дальше не забувати ме про сю ново заложєну інституцію; але щоби єї розвинути на більші розміри і прийти в поміч всім бідним потребуючим ученикам без огляду на се, з якої місцевости і з якого повіту они походять, — звертає ся отсим наше товариство до всіх Впов. земляків а передусім до Вир. Отців духовних і громадських рад нашого Покутя з просьбою о ласкаву поміч на сю ціль так в грошах як натуралїях.

До сеї пори зложили на сю ціль: Впов. Доброї: К. Телішевский 50 К, др. Дембіцкий 20 К. о. др. Галушинський 20 К, Козакевичі 14 К, Капко, о. др. Семенів і др. Кульчицкий по 10 К, Нівелиньский, Кульчицка, Мих. Глинські, Дрималики, Ступницький, Берглер по 5 К, Лукавецкі, др. Козакевич, Вербо-

Від 37 літ ествуючий
ГОДИНИКАРСКО-ЮВІЛЕРСКИЙ МАГАЗИН

ЮЛІЯНА ДОМБРОВСКОГО
у Львові, ул. Гетманська ч. 4.

поручає брилянти, перли, золоті і срібні вироби, заручинові перстінці, шлюбні обручки, будильники, всякі годинники в великім виборі з першорядних сьвітових фабрик по найнижших цінах.

вий, Гушалевиц, Гнатішаки, Бережницькі Слюзарова, Левицькі, Раковські, о. Войтіховський, Лопушанська, Дзеровичі по 4 К, Стригафка, Кузьми, Недільські, Панусевичі, Огоновський М, Чайківські, Зімова, Каратницькі, Коростілі по 3 корон, Проньова, Червінський Лешага, Левицький Б., Біленький, Головацький, Савчинська, Кульчицка Ст., др. Трильовський, Фіголі, Гердлічкова, Могильницький, Давилович, Мостовичі, Рибачки, Шипайли, Лепкий, о. Гриньовський, надрад. Шипайли, Тимошук, Біберович, о. Лепкий, Головка, Букоємські, Качоровські, Волошинський, Струтинські, Насальські, Гординські, о. Кирилович, Білиця, Орестайн, Туряньський, Лаврів, Хомик, Бравнер, Сьвітлик, Безкоровайний, Букоємський по 2 К, др. Коштинський, Зенензів, Сак, Фельдман, Розенгек, Козловська, Кузьма, Моклович, Базилевичева, Нар. Торговля, Герц, Маликов, Рибак, Терлецька, Глушкевичі, Филипович, Ступницка, Величківська, Коси, Кривоносюк, Колдунякова, Куник по 1 К, Винницькі, Порошко, Каратницька по 1-20 К, Туна 1-22 К, Гамораква 1-80 К, Михальчишин 1 К, Волошин 0-50 К, Вармська 0-40 К, Доскоцівна 0-40 К, Х. 0-29 К, У. 0-10 К, Юрко Піддобрівний з Пядик корець бараболі.

Жертви просимо ласкаво прислати на руки Вп. Стефанії Кульчицкої, касирки фонду, ул. Костюшки — Народний Дім. — Коломия, дня 3. січня 1907. За Виділ Товариства Руский Жіночий Кружок в Коломиї: *Зофія Раковська*, секретерка.

— **Дрібні вісти.** В Печихвостах, повіта жовківського, згоріли сими днями з незвісної причини три селянські загороди. Шкода в значній часті обезпечена вносіть 4-500 К. — В Перемишлі на 8. зв. Перекопаній вибух дня 10. с. м. о 7. год. вечером грізний огонь і знищив зовсім дім Фр. Григорчука, заким ще наспіла сторожа і кілька відділів війська. Шкода вносіть около 2.000 К і не була обезпечена. — Із Станиславова доносять. Возний банку «Союза властителей реальности» в Станислаові, Берль Грінберг, дістав перед кількома днями від директора тогож банку д-ра Остермана вексель на 10.000 К з порученням, щоби той вексель реесконтував у Львові, а відтак готівкою сплатив тут інші векслі. Тимчасом Грінберг зреалізувавши вексель, не вернув більше до Станиславова. Імовірно втік до Америки, де вже перебуває з его дітьми. Тут лишив жінку з 2 дітьми.

— **Репертуар руского театру в Дрогобичі.** В суботу дня 19. с. м. «Нещасне кохання» народний образ зі співами і танцями в 5 діях Манька.

В неділю 20. с. м. останнє представлення «Лісова Квітка» конкурсова комедія в 4 актах Яновської. — Початок сего представлення виімково о 6. год. вечером.

— **Репертуар руского театру в Самборі** (від 22. с. м.) Саля «Сокола».

Второк дня 22. с. м. «Чорноморці», народна оперета в 3 діях М. Лисенка.

Четвер 24. «Суста» найновіша комедія Карпенка Карого.

Субота 26. с. м. «Продана наречена» опера в 3 діях Ф. Сметани. Виступ п. А. Гаєка.

— **Репертуар міського театру у Львові.** Нині: «Тангайзер» Вагнера. В п'ятницю: «Моральність паві Дульської».

Телеграми

з дня 17. січня 1907.

Відень. Теперішній парламент має бути замкнений дня 20. с. м.

Париж. Народи французских єпископів почали ся вчора в присутности 80 єпископів (на загальне число 85). Народам проводить кард. Лекоте. Вислано телеграму до Сьв. Отця з заявою голду і беззглядного послуху. На зборі мало виступати кількох єпископів за тим, аби для запевнення церковних богослужень заложено

но церковні союзи на підставі загального права. Figaro доносить, що більшість єпископів побороувала сей проєкт з огляду на висловлені Ватаканом погляди.

Прага. Краєвий виділ ухвалив всіма голосами проти німецьких голосів подбати о скликанє сойму. сейчас по замкненю сесії державної ради.

Рим. Агенция Стефанього доносить: З доброго жерела заперечують чутку, подану одним з французских дневників, немовби межи Росією а Ватиканом ведено переговори в справі утвореня нунціятури в Петербурзі.

Матеріали до національно-політичного і культурного життя Русинів.

Лист Данила Танячевича до Ол. Барвіньского.

Вісповичі, субота 30. Вересня 1868.

Дорогі братіка и други Єдині!

За для усяких халець — не міг я ще зачаті письма «про нашу теперішню словесну статью» — и «про Федьковича» довершити. А вони оть які: Зараза, Братики на товарь, відбрала мені мій малесенький художний инвентарець — 3 корові. Клопоту доволі. Турбувала ся голова — и тимъ тай другим не достатком!

Такъ Братіки! Писаня до Целевича до Наталька Вахнянина вже повислані — я обіцяне писанне довершу, але ажъ верну зі Львова, бо позавтра іду у Львів и книжки забравши.

Дивитись буду, зъ яким духом привітають мій голосъ за жизнь Куліша и стипендию Тарасову!

Оповість мене чи сповідайте про усякі новини!

Вони видячки мене кріплять — и сила — и письменна снага прибувають мені за ними.

Цѣлую Васъ.

Вашъ почитенний

Данило.

р. г. Lopatyn (не Radziechów) per Brody.

НАРОДНА ГОСТИННИЦЯ.

Готель, реставрація і каварня — ріг ул. Сьветускої і Коспошка у Львові).

Приїхали дня 14. і 15. січня. Др. Дмитро Левицький з Добрачина, Антін Шумило з Курилівки, Іван Бурбеш з Команчі, К. Чекалюк з Солівки, Володимир Бугебера з Санюка, Марія Гислевич з Щирця, Іван Хваніль з роліною з Мільнова, Миндора Станіан з Вишнівчика, Павло Лялька з Ясла, Марія Войтович з Перемишля, Ева Ліщинська з Щирця, о. Алексей Санюцький з Мапошина, Ігнатий Глібовицький з Креховича, о. Володимир Граб з Себечева, Антін Ульванський з Лицовець, Йос. Курпер з Станиславова, Лука Салук з Стібна, Сем. Демидчук з Буська, о. П. Свистун з сином з Козови, о. Лотоцький з Литвинова, о. Юл. Левинський з Потурор, о. Теоф. Корчинський з Ваткова Нового, др. Еміль Фрід з Козови, Анна Розенгердт з Кліва, о. Іван Ковальський з Лисятч, Вол. Корженьовський з Монастириск, Анна Витошинька і Йос. Сембратович з Гривова, Кость Поливанов з Кліва.

Приїхали 16. січня о. Т. Крушинський з Ступниць, Гр. Онуферко з Тернополя, Гр. Луцишин, о. Ів. Малиновський з Жукова, о. П. Гарух з женою з Незнанова, о. Вас. Терлецький з Грабова, о. Йос. Шанковський з Чанижа, о. Волод. Малащук з Медведовець.

Знаменитий мід десеровий кураційний (власна пасіка) твердий 5 клгр. 6 кор. «рарітас медоборів» густо пльняна патока 6 кор. 60 сот. Ітапо. Від руских замовлень даю 20 сот. на будову театру. **Коріневич** ем. учит. Іванчани почта в місци. (8-20)

Народна Гостинниця пошукує від 1. н. с. тьотого с. р. господині до свого готелю. Зголупуватись треба в Дирекції найдалше до дня 28. с. м. Кавция вимагана — знанє чужих язвиків пожадане.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

Нова сензаційна програма.

від 1. до 15. січня 1907.

Щоденно о год. 8. вечер представлєнє. В неділі і свята 2 представлєнє о 4. год. пол. і о 8. год. вечером. Що п'ятниці High-Life представлєнє. Білєти вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

Рух залізничних поїздів

важний від 1. мая 1906 після середно-європейского часу.

До Львова на дворець головний приходять:

З Іцкан	12-20*, 6-10, 1-40 5-45, 9-05*
» Кракова	2-31*, 5-50*, 8-45, 1-30, 5-25, 8-40 9-30*
» Підволочиск	7-20, 11-45, 2-20, 5-50, 10-30*
» Лавочного	7-29, 11-50, 10-50*
» Рави рускої	7-50, 4-50
» Станиславова	8-05
» Самбора	8-15, 1-50, 9-20*
» Яворова	8-18, 4-37
» Коломиї	10-05
» Ряшева	10-35

На Підзамче.

» Підволочиск 7-05, 11-30, 2-08, 5-35, 10-16*

Зі Львова з головного двірця відходять:

До Кракова	12-45*, 1-*, 2-45, 6-35* 10-05*
» Іцкан	2-51*, 6-15, 9-20, 2-40, 10-40*
» Підволочиск	6-20, 10-55, 2-21, 6-15*, 9-50*
» Лавочного	7-30, 2-50 6-25*
» Самбора	8-55, 4-15, 10-51
» Станиславова	9-10*
» Белзця	10-45
» Ряшева	4-05
» Коломиї	3-30
» Рави рускої	7-25*, 11-35*
» Стрия	11-10*

З Підзамча:

» Підволочиск 6-32, 11-07, 2-32, 6-27*, 10-02*.

Примітка. Поїзди посліпні друковані є черенками товстими; поїзди нічні є назначені зв'яздкою. Пору нічна числїть ся від 6. год. вечір до 5. год. 59 минут рано.

Звичайні білєти їзди як також білєти всякого иншого рода. ілюстровані провідники розклади їзди ітл. можна набувати через цілий день в міским бюрі ц. к. державних залізниць, пасажа Гавмана ч. 9.

За певну і добру льокацію

поручаємо:

- 4 1/2% листи гіпотечні
- 4% листи гіпотечні
- 5% листи гіпотечні преміовані
- 4% листи Товариства кредитового земского
- 4% і 4 1/2% листи Банку краєвого
- 4% позичку краєву
- 4% облигації провінаційні і всїлякі ренти державні

Ті папери продаємо і купуємо по найточнійшим курсї деннім.

Контора виміни

ц. к. упр. гал. амц.

БАНКУ

Гіпотечного.